

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.

ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν επιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ διπλωμάτιδες μας εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. — Ἀπὸ τὴν Στοκχόλμην. — Ὁ Λάρσεν. — Οἱ Σουηδικὴ φιλολογία καὶ οἱ ἔμποροι τῆς ρέγκας. — Ἡ γούνα (μετὰφρ. δὸς Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ὁ χορὸς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ ἄλλη εὐτυχία (μετὰφρ. δὸς Εἰρ. Νικολαΐδου).

Αἱ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΔΕΣ ΜΑΣ Εἰς τὸ Ἐξωτερικόν

Μία Ἑλληνὶς ἀναγνώστριά μου, εἰς τὴν ὁποίαν τρέφω μεγάλην ἐκτίμησιν καὶ ἣ ὁποία ζῆ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κέντρα τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ, μοῦ ἔγραψε παραπονομένη, ὅτι εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων, τὰ ὁποία ἔγραψα διὰ τὰς Ἑλληνίδας εἰς τὴν πολιτικὴν, παρέλειψα τὴν κατηγορίαν τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν συζύγων τῶν προξένων καὶ πρακτόρων καὶ πρέσβεων μας.

Ἡ παράλειψις αὕτη προδίδει, λέγει ἡ γράφουσα, ὀλιγορίαν πρὸς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἐν γένει ὄλοι μας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀποδίδομεν εἰς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν φίλην ἀναγνώστριά μου, ὅτι αἱ διπλωμάτιδες μας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἦσαν εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων, τὰ ὁποία ἔγραψα καὶ ὅτι ἀνέβηλον τὴν δημοσίευσίν των, ὑποχρεωμένη κατὰ τὰ Χριστοῦ γεννα καὶ τὸ Νέον Ἔτος νὰ γράψω ἄρθρα ἐξαιρετικῶς ἐπιβαλλόμενα τὰς ἐορτὰς αὐτάς.

Δὲν εἶμαι ὅμως σύμφωνος μαζὴ τῆς ὅτι αἱ κυρίαι τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀντιπροσώπων μας εἶναι ὅλοι μεγάλα καὶ μικρὰ μηδενικά, αἱ ὁποῖαι μόνον ἐλαττώματα ἔχουν καὶ μόνον περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ παιδιαρῶδη μεριμνοῦν.

Φυσικά, ἀφοῦ οἱ περισσότεροὶ ἄνδρες, οἱ προοριζόμενοι διὰ τὸ διπλωματικὸν στάδιον, εἶναι τόσον ὀπίσω καὶ τόσον μετρίως ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἀποστολὴν των, δὲν εἶναι δυνατὸν αἱ γυναῖκές μας νὰ διακρίνωνται ἐπὶ διπλωματικῆς μεγαλοφυΐας, ἀλλ' οὔτε νὰ ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μετὰς προπαγαγνδιστρίδας Εὐρωπαϊκῆς συναδέλφους των. Καὶ τοιαῦται δεινότερα βεβαίως εἶναι αἱ Ρωσσιδὲς κατὰ πρῶτον λόγον καὶ αἱ Ἀγγλίδες κατὰ δεῦτερον. Ἐν γένει δὲ τὰ δύο αὐτὰ κράτη, τὰ ὁποία ἔχουν ἀποικιακὰς βλέψεις καὶ κατακτήσεις, ἠννόησαν τὴν σημασίαν τῆς γυναικὸς εἰς τὸ ἔργον τῆς προπαγάνδας, τὴν προπακαρκευάζουν εἰδικῶς δι' αὐτό, καὶ δι' αὐτῆς κατώρθωσαν πολὺ περισσότερα παρὰ διὰ τῶν ἀνδρῶν, τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων των.

Αἱ Ἑλληνίδες, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔλαβον καμμίαν τοιαύτην μόρφωσιν, εἰς τὰς ὁποίας τὸ σχολεῖον περιγράφει μὲν καὶ διδάσκει λεπτομερῶς πῶς παρετάσσοντο οἱ στρατοὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ποίας νίκας κατήγον διὰ τὴν κατάκτησιν ὅλου τοῦ τότε πολιτισμένου κόσμου, σιωπᾶ δὲ ἀπελπιστικῶς, προκειμένου περὶ τῆς σημασίας τῆς σημερινῆς Μακεδονίας διὰ τὴν ἐθνικὴν μας ὑπαρξίν, δὲν ἠμποροῦν νὰ κατέχουν τὰ ἐθνικὰ μας ζητήματα καὶ νὰ ἐργάζωνται εἰς τὸν κύκλον των ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλα αὐτὰ εἶμαι βεβαίη, ὅτι ὅπου τύχη εὐφυῆς καὶ πατριώτης διπλωμάτης καὶ θελήσῃ νὰ μυήσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τὸ ἔργον του, αὐτὴ, φυσικὰ νοήμων καὶ ἀνεπτυγμένη, κατορθώνει, χωρὶς νὰ φαίνεται, πολλά.

Τώρα μένει νὰ ἴδωμεν, ἐὰν ὑπάρχουν οἱ νοήμονες διπλωμάται, ἐὰν εἶναι πολλοί, καὶ ἐὰν θέλουν νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν δύναμιν τῆς γυναικὸς, τῆς ἐργαζομένης σιωπηλῶς καὶ ἀθορύ-

ώς εις τὰ παρασκήνια τῆς πολιτικῆς. Αὐτὸ μένει ὀλίγον ἄδηλον καὶ ὀλίγον σκοτεινόν. Ὅτι ὅμως, καὶ ἂν ἐξαίρεσωμεν τὴν πολιτικὴν σημασίαν τῆς θέσεως τῶν συζύγων τῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων, μένει ἀκόμη μεγάλο τὸ ρόλον των εἰς τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας τοῦ ἐξωτερικοῦ, αὐτὸ εἶναι ἀναντίρρητον.

Ἡ σύζυγος τοῦ προξένου ἀντιπροσωπεύει, καὶ οφείλει νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν γνησίαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς ὅ,τι αὐτὴ ἔχει εὐγενέστερον καὶ ἀθρότερον, εἰς τὰς πλέον ὠραίας καὶ ποιητικὰς αὐτῆς ἐκδηλώσεις. Ὡς σύζυγος, ὡς μητέρα, ὡς προϊσταμένη ἱεραρχικῶς τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ζῆ, ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, οφείλει νὰ φέρῃ ἐφόδια ἀγαθότητος καὶ εὐγενείας καὶ εὐφυΐας καὶ χάριτος καὶ λεπτότητος τρόπων καὶ αὐστηρῆς κομψότητος, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλκύῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ξενητευμένων Ἑλλήνων μας. Αὐτὴ θὰ εἶναι ὁ τύπος, τὸν ὁποῖον αἱ ἐξῶ Ἑλληνίδες θὰ ἀκολουθήσουν καὶ θὰ φιλοδοξοῦν νὰ μιμηθοῦν, ἐπὶ τὰ ἔγνη τῆς δὲ θὰ βεβαιώσῃ ἡ νεότης καὶ δι' αὐτῆς θὰ μυηθῇ εἰς τὸ γόητρον τῆς λογικῆς ἐλευθερίας καὶ μετριοπαθῶς προοδευτικῆς γυναικός.

Εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ εἰκὼν τὴν ὁποῖαν περιγράφει ἡ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κυρία διὰ τὰς συζύγους τῶν κατὰ κειροῦς εἰς τὴν πόλιν των προξενικῶν μας.

«Κομματικαὶ διαίρεσεις, κοινωνικαὶ διακρίσεις, προστυχιὰ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, ζήπασιές, ἀνοησίες, ἀκακισθησῖα καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ εἰς τὴν ἐπίπλωσιν, τέλος ραδιοσυργία καὶ κουστομπολιὰ τοικύτη, ὥστε νὰ γίνωνται καταγέλαστοι καὶ νὰ καταστρέφουν φοβερὰ τὸ γόητρον τῶν συζύγων των».

Θέλω νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ γράφουσα εἶναι, φύσει, ὑπερβολικὰ αὐστηρὰ καὶ ἀμείλικτος, ὅτι ἴσως ἔγινε ἥμαξ ἐλαφρότητος μᾶλλον, παρὰ κακῆς προαιρέσεως τῶν εἰς τὴν πόλιν των Ἑλληνίδων ἀντιπροσώπων, καὶ ὅτι κατὰ κακὴν σύμπτωσιν συνέβη ὅλα αἱ προξενέσσαι των νὰ ἦσαν, ὡς λέγει, χυμένες εἰς τὸ ἴδιο καλοῦπι.

Ἐγὼ, τοῦλάχιστον, γνωρίζω κυρίας Ἑλλήνων προξένων, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ὄχι μόνον καλὰ καὶ εὐγενεῖς καὶ ἀθρόταται, ἀλλὰ ἐφρόντισαν νὰ μεταφτεύσουν καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖ γυναικίους κύκλους τὴν δρᾶσιν τῆς γυναικός τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ εἰς τὴν πρόοδον. Ἐταιρίαι φιλόπτωχοι, ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, ἐργαστήρια, ὅλα αὐτὰ λειτουργοῦν εἰς πολλὰς Ἑλληνικὰς κοινότητας τοῦ ἐξωτερικοῦ, χάρις εἰς τὴν εἰσῆγησιν καὶ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἐνεργὸν δρᾶσιν τῶν συζύγων τῶν προξένων μας.

Ἀφοῦ δὲ τὸσον ἐργάζονται ἤδη εἰς ζητήματα ἀναγόμενα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κύκλον τῆς γυναικός, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι, εὐθὺς ὡς καταλλήλως μυηθοῦν εἰς τὸ σπουδαιότερον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἡ χώρα περιμένει ἀπὸ τὴν νοημοσύνην καὶ τὸν πατριωτισμὸν των, ὅτι θὰ ἀνταποκριθοῦν καὶ εἰς αὐτὸ μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν αὐταπάρησιν καὶ τὴν προθυμίαν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν Ἑλληνίδα ἐν γένει εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν καθήκοντων τῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

ΙΖ'.

Ἀφοῦ δὲν εἶχαμεν τὴν τύχην νὰ ἰδοῦμεν καλὸν Σουηδικὸν θεάτρον, — ὅλα τὰ θεάτρα ἀνοίγουν τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου, — ἠρέσθημεν καὶ εἰς μίαν ἀπλὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Opera. Μετὰ τὰ ἐμπορικὰ καὶ τὴν πεζότητά των τὴν κουραστικὴν, ἡ ἐπίσκεψις μιᾶς ἐστίας τῆς τέχνης, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι εὐχάριστος καὶ εἰς τὰ μάτια καὶ εἰς τὸ πνεῦμα. Ἄλλως τε εἶχα διαβάσει κάποιαν περιγραφὴν τοῦ νέου τούτου θεάτρου τοῦ Σουηδικοῦ μελοδράματος καὶ ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω εἰς τὸ ἔργον του ἕνα μεγάλον καλλιτέχνην τῆς Στοκόλμης. Εἶναι ὁ Λάρσον, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος τῆς Σουηδίας, δηλαδὴ ζωγράφος καὶ γλύπτης, καὶ ποιητῆς καὶ φιλόσοφος καὶ κριτικὸς μαζῆ. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔχει μέσκα του ὄλον τὸ σφῆγος καὶ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν καλοσύνην τῶν βορείων, χωρὶς ἀμαρτίας κληρονομικὰς ἰδιοσυγκρασίας καὶ χωρὶς πιέσεις καὶ στενοχωρίας ψυχικῆς, ὃν ἥμαξ ὑπῆρξεν ὁ γίγας τεχνίτης τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως. Εἰς τὴν Ὀπεραν, ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα νέα ἰδρύματα τῆς Στοκόλμης, ὁ Λάρσον ἔχει ζωγραφίσει τὰς τοιχογραφίας. Εὐθὺς ὡς ἀντικρύσει κανεὶς τὰς εἰκόνας αὐτάς, αἰσθάνεται ἕνα ρῶς ὠραῖον, διαυγές, κρυστάλλινον νὰ γεμίξῃ τὴν ψυχὴν του. Σπανίως ἔργον τέχνης καθρεπτίζει μὲ τόσην ποίησιν καὶ τόσον κάλλος εἰς τὸ σύνολόν του τὴν ψυχὴν αὐτὴν τοῦ τόπου, τὴν αἰθεριότητα καὶ τὴν διαύγειαν τῶν βορείων χωρῶν, αἱ ὁποῖαι ποτε λούονταν μὲσκα εἰς τὸ ἐντονώτερον φῶς τοῦ ἡλίου καὶ πότε ἀστραποβολοῦν μὲσκα εἰς τὴν διακινεμένην τῶν πάγων ἀντανάκλασιν. Θὰ ἔλεγα ὅτι αἱ εἰκόνας του εἶναι ἀπὸ κρυστάλλον καὶ ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τὰ ἀέρινα συμπλέγματα τῶν μουσῶν προβάλλουν φυσικὰ κομμάτια τοῦ ὀρίζοντος, ἐδῶ τοπία ὀλοπράσινα μὲ ἀερίνην διαφάνειαν, ἐκεῖ κομμάτια νεροῦ εἰς τὸ ὁποῖον παίζου καὶ κερτακυλοῦν λίθοι πολύτιμοι, ἀπὸ τοῦ ὠραιότερου πρασίνου τοῦ σμαραγδιοῦ, ἕως τοῦ ἰδανικοῦ ὀπάλ, τὸ ὁποῖον ἀκτινοβολεῖ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Καὶ ἐσκέφθηκα πόσον εὐτυχευμένος λαὸς εἶναι ὁ Σουηδικός, ὁ ὁποῖος, ὅταν πηγαίη εἰς τὴν Ὀπεραν ὄχι μόνον ἀκούει τελείαν μουσικὴν, ἀλλὰ βλέπει καὶ ὠραίας εἰκόνας ἐνὸς τῶν μεγαλητέρων ζωγράφων τῆς Σουηδίας. Διότι ὁ Λάρσον εἶναι βεβαίως ὁ πρῶτος ἀκουαρελίστας καὶ ὁ δημοτικώτερος τοιογράφος τῆς χώρας. Τοῦτο δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ ἐπιδοθῇ καὶ εἰς συνθέσεις πλουσίας εἰς ἔμπνευσιν, εἰς τὰς ὁποίας τὸ πορτραῖτο κυριαρχεῖ ἐπιτυχῶς, ὄχι σοβαρὸν καὶ μονότονον, ἀλλ' ἐλαφρὸν, ὠραῖον, χαριτωμένον, ὡς εἶναι εἰς τὰς τοιχογραφίας αὐτάς καὶ εἰς ἄλλα ἔργα του, τὰ ὁποῖα εἶδαμεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον. Εἶναι ἕνα εἶδος Wateau καὶ Gustave Doré μαζῆ, χωρὶς νὰ ἔχη τίποτε τὸ ξένον, τὸ Γαλλικόν, οὔτε εἰς τὴν ἔμπνευσιν, οὔτε εἰς τὴν σύνθεσιν, οὔτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Σουηδός, Σουηδικώτατος καθ' ὅλα, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ μᾶλλον συμπαθὴς καὶ εὐνοούμενος ὄλων τῶν τάξεων καὶ ὁ περισσότερη κερδίζων, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ὁ μᾶλλον εὐχαριστημένος καὶ ἰκανοποιημένος. Τὸ Κράτος, οἱ

δῆμοι, αἱ ἐταιρεῖαι εἰς αὐτὸν ἀπευθύνονται διὰ κάθε παραγγελίαν καὶ τὰ ἰδικὰ του ἔργα ἀγοράζου κατὰ προτίμησιν τὰ Σουηδικὰ καὶ Νορβηγικὰ μουσεῖα καὶ αἱ πινακοθήκαι.

Τώρα διὰ νὰ ἐνισχύωνται τόσον οἱ καλλιτέχναι, αἰσθάνεται ἄρα γε ὁ λαὸς τὴν τέχνην ἀρεκτά; Ἐὰν κρίνω ἀπὸ ὅ,τι ἤκουσα νὰ λέγεται εἰς μίαν φιλικὴν συνάθροισιν ἀνθρώπων ἀνεπτυγμένων οἱ Σουηδοί, ὁ θετικὸς αὐτὸς καὶ γεμάτος ζῶν ἁλός, ὅσον ἀρεσκεται νὰ βλέπῃ ἕνα ὠραῖον σῶμα ἀληθινόν, ἀσκούμενον καὶ σκορπίζον ζῶν γύρω του, ὅσον θαυμάζει τὴν πλουσίαν εἰς κάλλη φύσιν του, δὲν θαυμάζει τὴν τέχνην. Ἡ ἀριστοκρατία, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ πλουτοκρατία μαζῆ τῆς χώρας, δικτηρεῖ ἀκόμη τὰς στενὰς ἰδέας τοῦ παρελθόντος, στερεῖται ἀνατροπῆς καλλιτεχνικῆς καὶ ἐλάχιστα ἐκτιμᾷ εἰς τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῆς τῆς Τέχνης. Ἡ Αὐλὴ ὅμως, αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες ἐπιζητοῦν ἀκριβῶς νὰ συμπληρώσουν εἰς τὰς νέας γενεὰς τὸ κενὸν αὐτὸ τῆς αἰσθητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ Σουηδικοῦ λαοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ ὅλα τὰ νέα δημοσῖα κτίρια φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς τέχνης καὶ ὡς ἀρχιτεκτονικὴ καὶ ὡς κοσμητικὴ. Μοῦ διηγήθησαν ὅτι εἰς ἕνα παρθεναγωγεῖον τοῦ Göteborg, ὁ Λάρσον ἔχει κάμει μίαν σειρὰν τοιχογραφιῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς οὔτε εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα. Εἶναι ἡ Ἱστορία τῆς Σουηδῆς γυναικός εἰς τὴν ἐξέλιξίν της, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους καὶ εἶναι συγχρόνως ὁ καλλιτεχνικὸς ἐμπνευστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς τέχνης αἱ εἰκόνας αὐταί, αἱ ὁποῖαι εἰς χρώματα καὶ εἰς γοργὰς ὠραίας διηγοῦνται εἰς τὰς νέας γενεὰς μίαν ἱστορίαν φυσικῆς καὶ ψυχικῆς ὠραιότητος τῆς παλαιᾶς. Καὶ εἰς τὸ θεάτρον ἀκόμη ἡ ζωγραφικὴ συμπληροῖ καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρας ἀκόμη τάξεις τὴν αἰσθητικὴν μόρφωσιν. Μία νέα κυρία μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἡ Σουηδικὴ ἀριστοκρατία δὲν πηγαίνει εἰς τὸ θεάτρον διὰ νὰ ἀκούσῃ μουσικὴν, ἀλλὰ διὰ νὰ δειπνήσῃ κατὰ εἰς τὸ μεγάλο ἐστιατόριον τῆς Ὀπερας. Κανεὶς δὲν περιμένει, φαίνεται, νὰ κλεισῇ ἡ σκηνή, ἀλλ' ὅλοι τρέχουν πολὺ πρωτότερα νὰ φύγουν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν καλὰς θέσεις εἰς τὸ Buffet.

Ὅταν εἶδα τὰς ὠραίας τοιχογραφίας ἐσκέφθη ὅτι δὲν τρώγουν μόνον καλὰ, ἀλλὰ βλέπουν καὶ ὠραία πράγματα, καὶ ὅτι ἐὰν ἀφίνουν τὸ φινάλε τῆς Ὀπερας, ὅμως κερδίζου εἰς ἄλλου εἶδους αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὸ μάτι χορταίνει ἢ τοῦλάχιστον δυναμύνει εἰς αἰσθητικὰς ἀσκήσεις.

Ὅπως δὴποτε εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Στοκόλμη πόλις μὲ πληθυσμὸν μόλις διπλάσιον τοῦ ἰδικοῦ μας συντηρεῖ ὄπεραν πρώτης τάξεως, θεάτρον δραματικῆς τέχνης πλουσιώτατον, ἢ δὲ ἰδρύετο ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Vasagatan, νέον θεάτρον μελοδράματος κολοσάϊον, τὸ ὁποῖον ὄφειλε νὰ εἶναι ἔτοιμον τὴν 1ην Σεβρίου.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Σουηδικὸς λαὸς καὶ μάλιστα αἱ ἐξέχουσαι τάξεις ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν καὶ τὸ θεάτρον ἐν γένει καὶ ὅτι αἱ μεμψιμοιρίαι τῶν καλλιτεχνῶν δὲν εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημέναι.

Φαίνεται μᾶλλον ὅτι δὲν ἀγαποῦν, ἢ μᾶλλον δὲν ἐκτιμοῦν τοὺς τεχνίτας, ὅσον τὰς τέχνας καὶ ὅτι ἡ Σουηδικὴ ἀριστοκρατία δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς σημεῖον μορφώσεως τοι-

οῦτο, ὥστε νὰ θαυμάζῃ καὶ ἐξυψώσῃ τὸν καλλιτέχνην εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸν ἀνεβίβασεν ὁ ἱπποτικώτερος πολιτισμὸς τῆς Δύσεως.

Οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, ἐκδικούμενοι, φαίνεται, ἀπετέλεσαν ἰδίαν ἀριστοκρατίαν μὲ λέσχην ἰδίαν, ἡ ἐρυθρὰ αἵθουσα τῆς ὁποίας, ἀντηχεῖ πολὺ συχνὰ φοβεροὺς φιλιππικὸς ἐναντίον τῆς πλουτοκρατίας τῶν ἀστῶν, τῶν ὀψιπλοῦτων ἐμπόρων τῆς βέργας, ὅπως τοὺς ὀνομάζου οἱ ἄνθρωποι τῶν ὠραίων γραμμάτων καὶ τεχνῶν.

Ὁ Στρίντεπεργὸς ὁ μέγας Σουηδὸς ποιητῆς καὶ συγγραφεὺς ἔδωκε, φαίνεται, εἰς ἕνα βιβλίον του, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἡ «κόκκινη αἵθουσα» ὀρισμὸς πολὺ περιέργους τῆς ὀψιπλοῦτου κοινωνίας τῆς Στοκόλμης. Ἄλλ' ὁ Στρίντεπεργὸς εἶναι, ὡς λέγουσιν ἐκεῖ ἐπάνω, ἕνας μεγάλος ἄρρωστος, ὁ ὁποῖος ἀρεσκεται νὰ μελετᾷ μᾶλλον τὰς ἀνθρωπίνους ἀθλιότητας καὶ πολὺ σπανίως εὐρίσκειται ἐντελῶς ἀπληλαγμένος ἀπὸ τὰς σπληνικὰς διαθέσεις του, ὥστε νὰ δύναται ἀμερολήπτως καὶ μετριοπαθῶς νὰ ἀποφαίνεται καὶ νὰ κρίνῃ τοὺς περὶ αὐτόν.

Ὅτι ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἐν γένει Σουηδικὴν ζῶν σήμερον, εἶναι ὅτι ἡ χώρα εὐρίσκειται εἰς ἐν στάδιον ἀκαμῆς εἰς ὅλους περίπου τοὺς κλάδους τῆς δημοσίας καὶ ἰδιωτικῆς λειτουργίας. Σχολεῖον, ἐκκλησία, ὑγιεινὴ, διοικήσεις πολιτικὴ καὶ δημοτικὴ, ἐμπόριον, ναυτιλία, στρατός, ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι, ὅλα στηρίζονται ἐπάνω εἰς στερεὰ θεμέλια, ὅλα βαδίζου εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου, ὅλα εἶναι νέα καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀκαμάκ, μ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς ἀριστοκρατίας νὰ ἐμμένῃ εἰς τὰς παραδόσεις καὶ νὰ ἀνθίσταται εἰς τοὺς νεωτερισμούς. Βεβαίως τὸ ἀκαμίον ἐμπόριον καὶ οἱ ὑγιεῖνοι ὄροι τῆς ζωῆς εἶναι οἱ δύο μεγαλήτεροι παράγοντες τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας. Ἀλλὰ βεβαίως παρὰ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους καὶ τοὺς μεγάλους ὑγιεινολόγους ἤμαξ καὶ ἀμαζῶν καὶ μεγάλου πολιτικοῦ ἄνδρος, οἱ ὁποῖοι ἐξετίμησαν τὴν πραγματικὴν ἀξίαν, ὅπου δὴποτε καὶ ἂν εὐρίσκειτο καὶ ἐχρησιμοποίησαν αὐτὴν πρὸς ὄφελος τῆς χώρας.

Ἴσως αἱ μεμψιμοιρίαι τῶν δυσηρεστημένων ἀνθρώπων τῆς διανοίας νὰ δικαιολογοῦνται, ἐκ τῆς συγκρίσεως τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ κάμουν μετὰ τῶν συναδέλφων των Νορβηγῶν. Ἐκεῖ ἡ τέχνη ἐβάδισε μὲ περισσοτέρας ἐλευθερίας, ἀπέκτησε περισσότερον κύρος καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀνωτάτην τῆς δόξης καὶ τοῦ θριάμβου βαθμίδα. Ἐκεῖ ἱεραρχία κοινωνικὴ δὲν ὑπάρχει, σχεδὸν, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος κατέχουν τὰ πρωτεῖα καὶ ἀξιοῦνται τιμῶν καὶ δόξης, εὐθὺς ὡς τὸ ἔργον των ἀναγνωρισθῇ καὶ ἐπιβληθῇ. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τῆς λέξεως σημασίαν, ἐκεῖ κάθε πρόληψις ἔχει καταπατηθῇ, κάθε δεσμός μὲ τὸν μεσαιῶνα ἔχει κατασυντριφθῇ καὶ ἐπάνω εἰς ἔδαφος ἐντελῶς νέον ὁ Ἴψεν καὶ ὁ Βυγρόσεν οἰκοδόμησαν τὸν στυλοβάτην τῆς ἀθανασίας των.

Οἱ Σουηδοὶ ἀκόμη δὲν ἐφθασαν, ὡς λέγουσιν, εἰς τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ σημεῖον τῆς τελειότητος. Ἄν δὲ καὶ ἀποφεύγουν ἐντελῶς μετὰ τὸν χωρισμὸν των ἀπὸ τῆς Νορβηγίας, νὰ ἀναφέρουν καὶ πλεον τὸ ὄνομα τῶν μέχρι χθὲς ἀδελφῶν των, ὅμως ὁ Ἴψεν καὶ ὁ Βυγρόσεν καὶ ὅλοι οἱ διδάσκαλοι τῆς τέ-

χνης, μένουν πάντοτε κυρίαρχοι εις τὰ πνεύματα τοῦ Σουηδικοῦ λαοῦ, μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν τῆς ἀριστοκρατίας πρὸς τὰς ριζοσπαστικὰς τούτων θεωρίας, αἱ ὁποῖαι τόσον ἐβουλήθησαν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν πλήρη ἀπὸ τὰς προλήψεως χειραφέτησιν.

Βεβαίως ἀπὸ τὰς ὀλίγας μεταφράσεις Σουηδικῶν ἔργων καὶ ἀπὸ τὴν κριτικὴν τῶν ξένων περὶ αὐτῶν, δὲν ἠμπορῶ νὰ κρίνω κατὰ πόσον οἱ συγγραφεῖς τῶν ἔχουν δίκαιον, νὰ ἀποδίδουν εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἀνωτέρων τάξεων τὴν παραγνώρισίν των, καὶ νὰ καταφέρωνται τόσον κατὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ.

Μία γνωριμία μάλιστα, τὴν ὁποῖαν ἔκαμα εἰς τὸ ταξείδι μου τῆς Βαλτικῆς με κάμνει νὰ συμπερκίνω ὅτι ὁ Στρίντεπεργ εἶναι ἄδικος πρὸς τοὺς συμπολίτας του. Ἡ κ. Κλάρα Σμὶθ με ἐπαρουσίασεν εἰς μίαν κόρην μέσης ἡλικίας, ἐνδυμένην με πολυτέλειαν καὶ μεταβλίνουσαν νὰ περάσῃ εἰς μίαν ἐξοχὴν τοῦ Ἀμβούργου τοὺς δύο θερινούς μῆνας. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι θὰ ἦτο κόρη πλουσίας οἰκογενείας, ἡ ὁποία, ὡς συνειθίζεται ἐκεῖ, ἐταξείδευε μόνη της. Ἄλλ' ὅταν ἐγὼ, ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐδιάβαζα, ἔφερα τὸν λόγον περὶ Σουηδικῆς φιλολογίας, ἡ κυρία ἤρρισε νὰ μοῦ ὀμιλῇ ὡς ἄνθρωπος τοῦ ἐπαγγέλματος. Ὅταν ἀντηλλάξαμεν ἐπισκεπτήρια, ἀνέγνωσα ὑπὸ τὸ ὄνομά της τὸν τίτλον της, ὡς μεταφραστρίκ ἐνὸς ἐκδοτικοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος ἐκδίδει ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα τῆς Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἰσπανικῆς φιλολογίας. Ἡ συνταξιδιώτης μου ἦτο ἡ μεταφραστρία τῶν ἔργων αὐτῶν.

Φυσικὰ ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ ὀμιλία μας περιστράφη εἰς τὸ φιλολογικὸν ζήτημα. Ἐπεθύμουν ἰδιαιτέρως νὰ πεισθῶ ὅτι οἱ Σουηδοί, ὡς λαός, ὕστεροῦσαν τοῦλάχιστον εἰς αὐτό, διότι, ἐπαναλαμβάνω, ἡ τελειότης των εἰς ὅλα τὰ ἄλλα εἶχεν ἀρχίσει νὰ με κουράζῃ. Ἡ κυρία μοῦ ἀφῆρσε καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐλπίδα. Ὡς μεταφραστρία μόνον ξένων ἔργων ἐκέθιζεν ἀπὸ ἐπτακοσίας εἰς ὀκτακοσίας κορώνας τὸν μῆνα. Τοῦτο θὰ εἶπῃ ὅτι τὸ καλὸν βιβλίον ἐκυκλοφοροῦσεν εἰς πολὺ εὐρὴν κύκλον, ὅτι οἱ ἔμποροι τῆς ρέγκας τοῦ Στρίντεπεργ ἤξευραν νὰ ἐξοδεύουν διὰ νὰ ἀπολαμβάνουν τὰς ὠραϊότητας τοῦ Σαίξπηρ, καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα του δὲν ἦτο ἀπολύτως δικαιολογημένη.

Ἐσκέφθην, τί θὰ ἔγραφον καὶ τί θὰ ἔλεγον οἱ σοφοὶ τῆς Στοκόλμης, ἐὰν ἐφρατίζοντο καὶ τὰ οἰκονομικὰ χάλια τῶν ἰδικῶν μας ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ τὴν πλήρη ἀγνοίαν τοῦ ἔργου των, ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς ὀψιπλοῦτους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ἀνεπτυγμένοι καὶ ἐγγράμματοι. Ἐσκεπτόμην καὶ ὑπελόγιζα, ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἡλυσίων τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνκα δὲν θὰ ὑπερβαίνουν ἴσως τοὺς πεντακοσίους, καὶ ὅτι ὁ ἰδρυτὴς τῶν θαυμασίων αὐτῶν καὶ κλασικωτάτων μεταφράσεων τῶν ἀριστοουργημάτων τῆς ξένης καὶ ἰδικῆς μας ἀρχαίας φιλολογίας, ὅχι μόνον δὲν θὰ κερδίξῃ ὅσα ἐξοδεύει, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον τὴν μεγάλην ἐκνοποίησιν τῆς ἀναγνώρισεως καὶ ἐκτιμήσεως μιᾶς τοιαύτης προσπάθειος πρὸς πνευματικὴν ἀνύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

Ἐσκεπτόμην πῶς γίνεται ἡ κριτικὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα, πῶς οἱ δασκάλοι κατέχουν τὰ σκῆπτρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, πῶς ἀναλόγως με τὸν βῆθμον τῆς σχολαστικότητος των στρεβλώνεται τὸ μυκλὸ τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, πῶς συγχέεται ἡ γραμματικὴ καὶ οἱ γλωσσολογικοὶ τύποι καὶ τὰ ρητορικὰ σχήματα με κάθε ἔργον δημιουργικόν, πῶς ποιηταὶ καὶ διηγηματογράφοι τῆς περιωπῆς τοῦ Παλαμά καὶ τοῦ Πορφύρα καὶ τοῦ Καρακζίτσα καὶ τῶν ἄλλων εἶναι γνωστοὶ μόνον μεταξὺ των, πῶς διὰ νὰ διαδοθῇ ἡ μάλλον διὰ νὰ τυπωθῇ κάθε νέον ἔργον, οφείλει νὰ περιαχθῇ προτῆτερα, ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἀγγελίας, ὁ δίσκος τῆς ἐπικαιρίας τοῦ συγγραφέως καὶ ποῖα φιλικὴ πίεσις καὶ φιλοτιμία καὶ δραστηριότης ἀπαιτεῖται διὰ νὰ μὴ μένουν λευκὰ αἱ στήλαι τῶν ἀγγελιδῶν. Καὶ ἐσκεπτόμην ὅτι οἱ παραπονούμενοι Σουηδοὶ φιλόλογοι κερδίζουν, ἐργαζόμενοι διὰ τοὺς ἐκδότας, χιλίας κατ' ἐλάχιστον ὄρον κορώνας τὸν μῆνα, ὅτι οἱ καλλίτεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι πλουσιώτατοι, ὅτι ζοῦν εἰς μίαν πολυτελεῖ ἑμάρειαν καὶ ἄνεσιν, τῆς ὁποίας δείγμα μοῦ παρεῖχεν ἡ συνταξιδιώτης μου, μεταφραστρία, ἡ ὁποία ἐφαίνετο καὶ συνδεδεμένη οἰκειότατα με μίαν οἰκογένειαν τῆς ἀνωτάτης αὐλικῆς ἀριστοκρατίας, με τὴν ὁποῖαν ἐσυνταξιδεύομεν.

Καὶ ἐσκεπτόμην ἀκόμη ὅτι ἡ μετατροπὴ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Σουηδῶν δὲν χρονολογεῖται παρὰ πρὸ πενήντα μόλις χρόνων καὶ ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴχαμεν καιρὸν καὶ ἠμπορούσαμεν καὶ οφείλαμεν νὰ εὐρισκώμεθα, ἂν ὄχι εἰς τὴν τελειότητα ἐκείνων, τοῦλάχιστον νὰ ἐβαδίζαμεν ἐπὶ τὰ ἔγνη των, διὰ νὰ εἴμεθα ἄξιοι τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς κόσμους τῆς διανοίας καὶ τοῦ πνεύματος ἐλάβαμεν ὡς κληρονομίαν.

Καὶ με τὰς σκέψεις αὐτὰς τὰς μελαγχολικὰς καὶ ἀπογοητευτικὰς ἔχασα ὅλην τὴν καλὴν μου διάθεσιν, καὶ δὲν ἀπῆλαυσα ὅσον ἤξιζε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο διήμερον ταξείδι τῆς Βαλτικῆς.

ΤΟ ΜΑΝΧΟΝ

Ἡ γούνα Α'.

Τὸ manchon ! Καὶ μόνον τὸ ὄνομά του ἔχει κατὰ τὸ χαριτωμένον, τὸ μαλακόν, τὸ ἡδονικόν. Ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν χλιαρὰν φουλεάν, ὅπου κρύπτονται μικροῦτσικα χεράκια, τὰ ὁποῖα κρούουν, φέροντα μὲ τῆς ἑνὸς μαντυλάκι ἀπὸ ταντέλλα, ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ μενεξέδες ἢ ἕνα κουτάκι με κερκέλες, φθάνουν μέχρις ἡμῶν χίλια τίποτε, τὰ ὁποῖα μᾶς θέλγουν ὡς κάποια ὄχι μακρὴν ἐνθύμησις καὶ αἰσθημα τῆς πρώτης ἡλικίας, ἡ ὁποία ἐπέερχεν εἰς τὸ σπῆτι καὶ τῶν πρώτων ἐβρωτων, ἐκτὸς αὐτοῦ.

Ὅταν εἴμεθα μικρὰ παιδιὰ ἀγαπῶμεν νὰ παίζωμεν με τὸ μεγάλο manchon τῆς μητρῆς, νὰ χαϊδεύωμεν ἀνάποδα τὰς τρίχας τοῦ δέρματος, νὰ ἀκουμποῦμεν τὸ πρόσωπόν μας, νὰ τὸ μεταχειρίζομεθα ὡς παιχνιδί, καὶ νὰ βάζομεν μέσα ἀντὶ τὰ μικρὰ πραγματάκια ὅπου περιεῖχε πρὸ ὀλίγου, τὸν γάτον τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ζέστην.

Ὅταν τὸ manchon ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἐξορίαν με τὰ πρῶτα κρῖν τοῦ Νοεμβρίου, προξενεῖ, μόλις παρουσιασθῇ εἰς τοὺς δρόμους, αἰσθησὶν ἰδιαιτέρως καὶ εὐχάριστον εἰς ὅλους τοὺς ἀγαπῶντας τὴν γυναῖκα καὶ ὑπερμαχοῦντας ὑπὲρ αὐτῆς. Τὸ manchon μὲ τὸ ριπίδιον καὶ τὴν ὀμπρέλαν, ἀποτελοῦν τὰ μικρὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἡ γυναῖκα γνωρίζει τόσον καλὰ νὰ μεταχειρίζεται διὰ ν' ἀξιάνη τὴν χάριν της. Ἡ γούνα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα στολίδια διὰ τὴν γυναῖκα καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴν φαίνεται καλλίτερα ἡ ὀμορφιά της. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν, ἴσως, πολὺ δίκαιον, νὰ δίδουν ἰδιότητάς τινὰς καὶ προνόμια εἰς τὴν γούναν : Ἐνας κατασκευαστής, ὁ Charrier, ἔγραψε διὰ τὸ ἀντικείμενον αὐτό, κατὰ τὸ 1634 παρατηρήσεις καὶ σκέψεις περιέρρους.

«Οἱ βασιλεῖς μας, γράφει, εἶτε τοὺς ἀνακηρύττουν ἢ τοὺς στεφανώνουν, εἶτε τοὺς νυμφεύουν, ἀπεκδύονται τὴν λάμπιν τῶν ἀδαμάντων των καὶ τῶν κεντητῶν φορεμάτων των διὰ νὰ φορέσουν τὸν βασιλικὸν μανδύον των, τὸν στολισμένον με κρῖνους καὶ φοδραρισμένον με γούναν.

«Τὰ ἐπανωφόρια τῶν ἵπποτων, τῶν δουκῶν καὶ τῶν πατρικίων τῆς Γαλλίας εἶνε ἐπίσης φοδραρισμένα με διαφόρων εἰδῶν γούνας· οἱ σφραγιδοφύλακες, οἱ φυλάττοντες τὰς σφραγίδας, οἱ ὁποῖοι εἶνε οἱ φύλακες τῶν νόμων μας, φοροῦν τὰς θαυμασιωτέρας γούνας.

«Οἱ δόκτορες, οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ ἰατροί, φοροῦν γούνας αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουν τὰ μυστήρια τῆς θεολογίας, τὰς ἀρχὰς τῆς πολιτικῆς, τὰ μυστήρια τῆς ἰατρικῆς. Αἱ γούναι ἰατροῦσιν τοὺς πονοκεφάλους καὶ τὰς ἀσθενείας τοῦ στομάχου, οἱ ρευματισμοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν νικῶνται καὶ με τὰ δραστηριώτερα φάρμακα, θεραπεύονται με τὸ δέγμα τῆς γάτας, τοῦ προβάτου καὶ τοῦ λαγώου».

Τέλος ὁ καλὸς Charrier, βεβαίως με ὑπερφάνειν ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ στολίδια, τὰ ὁποῖα ἐφεῦρεν ἡ πολυτέλεια, κανὲν δὲν εἶνε τόσον ἐνδοξον, τόσον πολῦτιμον, ὅσον αἱ γούναι, καὶ τὰ προνόμια τῶν ἐμπόρων τῆς ὑπερβαίνουσαν τὰ τῶν ἄλλων. Ἡ χρῆσις τῆς γούνας φθάνει εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσιν τῶν φορεμάτων ἐνεδύοντο με γούνας. Ἐπίσης ὁ Τάκιτος βεβαίως τὰ αὐτὰ διὰ τοὺς Τεῦτονας.

Καὶ χωρὶς νὰ σταματήσωμεν εἰς τὸ χρυσομάλλον δέγμα, εἰς τὴν Ρεβέκκαν ἢ ὁποῖα ἐσυμβούλευε τὸν Ἰακώβ νὰ σκεπασθῇ τὰ χέρια του καὶ τὸν λαϊμόν του με δέγμα, εἰς ὅλα τὰ ἄλλα παραδείγματα τῆς Βίβλου καὶ τῆς ἱστορίας, παντοῦ εὐρίσκομεν αὐτὴν. Παρατηροῦμεν μόνον ὅτι ὑπάρχει κάποιος διακρίσις εἰς τὰ εἶδη τῆς γούνας, τῆς ὁποίας εἶδη τινὰ ὡς ἡ ἐρμίν, ἡ ζιμπιλίν. τὰς ὁποίας ἐφοροῦσαν οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγιστάνες, ἐφθοναν εἰς τιμὰς μυθώδεις.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν σταυροφοριῶν ἡ πολυτέλεια τῆς γούνας ἔφρασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην· ἀλλὰ διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ manchon, πρέπει ν' ἀναγράψωμεν τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του περὶ τὰ τέλη τοῦ XVI αἰῶνος. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἄφρασε ἡ χήρα τοῦ Προέδρου Nicolai

ἀναφέρεται : ἕνα Manchon ἀπὸ βελουδο, φοδραρισμένον με γούνα.

Εἰς τὴν Βενετιαν ὅμως εὐρίσκομεν ἔγνη τοῦ manchon ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ XV αἰῶνος· οἱ ἐπίσημοι αὐλικοὶ καὶ αἱ εὐγενεῖς κυρίως ἐκρατοῦσαν εἶδη manchons, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευαν καὶ ὡς φουλεὰ μικροσκοπικῶν σκύλων, καὶ μίαν εἰκὼν παριστᾶ μίαν σκηπὴν, ὅπου μίαν ὠραία Βενετσιάνα δείχνει εἰς ἕνα φίλον της τὰ διάφορα παιχνίδια, ὅπου κάμνει ὁ μικρὸς σκύλος μέσα εἰς τὸ manchon.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχαν εἰς τὴν Βενετιαν θαυμασιὰ manchons, κατασκευασμένα, κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον με μίαν μόνον λωρίδα ἀπὸ βελουδο ἢ μεταξωτό, φοδραρισμένη με γούνα λεπτὴ, τὴν ὁποῖαν ἐγύριζαν εἰς κύλινδρον, καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ ἄκρα ἐκλείναν κατὰ διαφόρους ἀποστάσεις με κουμπιὰ ἀπὸ πολῦτιμον κρύσταλλον, ἀπὸ μαργαριτάρη ἢ ἀπὸ χρυσόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Καρλόου IV αἱ ἀπλαῖ ἀσταὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατοῦν παρὰ ἀπλᾶ μαῦρα manchons· μόνον αἱ κυρίως ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως εἶχον δικαίωμα νὰ ἔχουν manchon χρωματιστὸν καὶ πλούσιον.

Εἰς μίαν σατυρικὴν εἰκὼνα τοῦ 1634, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Gaspar Isaac καὶ ὀνομαζομένη ὁ Ἴππότης τῆς Ἐποχῆς, βλέπομεν κρατούμενον ἀπὸ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθεῖ πεζὸς ἕνας ἵππότης, τὸ πρῶτον Γαλλικὸν Manchon, τὸ ὁποῖον ὀμοιάζει πολὺ μ' ἐκεῖνο ὅπου μεταχειρίζομεθα μέχρι σήμερον. Εἶνε ἕνα εἶδος στρογγυλοῦ σάκου ἀπὸ μεταξωτὸν ἢ βελουδο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπὸ τὰ δύο μέρη δύο λουρίδες ἀπὸ γούνα ἄσπρη. Ἀλλὰ μετὰ τῶν πολυτίμων εἰκόνων τοῦ Hollar, τοῦ Ἀβραάμ Bosse καὶ ἄλλων συγχρόνων, βλέπομεν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πραγματικοῦ σημερινοῦ manchon καὶ τὸ εὐρίσκομεν κρατούμενον, ἀπὸ τὴν πατρικίαν, ἀπὸ τὴν ἐπίσημον κυρίαν, ἀπὸ τὴν φιλόλογον καὶ ἀπὸ τὴν κοκέτταν. Μία εἰκὼν τοῦ Bonnard μᾶς παριστᾶ μίαν ἐπίσημον κυρίαν κτενισμένην κατὰ τὴν μόδον Fennange καὶ ἐνδυμένην, ὅπως ἐνεδύοντο εἰς τὴν αὐλήν, κατὰ τὴν στιγμὴν ὅπου μέλει νὰ ἐξέλθῃ ἡ ἀκόλουθος τῆς φορεῖ τὸ ἐπανωφόρι της καὶ ἕνας εὐγενὴς τὴν ἀναμένει εἰς τὴν πόρτα· τὸ manchon ὅπου κρατεῖ εἶνε μετρίου μεγέθους με ἕνα φιάγκο εἰς τὸ μέσον.

Τὰ manchon καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν ἀνκλόγου ἀξίας με τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἐκάστης κυρίας ἢ κυρίου, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρίσκομεν ἐπίσης εὐγενεῖς οἱ ὁποῖοι κρατοῦν καὶ αὐτοὶ manchons· ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουδοβίκου XIV, μίαν εἰκὼν μᾶς παριστᾶ εὐγενῆ, φέροντα τὴν στολὴν καὶ τὸ ζῆφος καὶ κρατοῦντα με πολλὴν χάριν ἕνα manchon ἀπὸ δέγμα τίγρης· ἄλλος με χειμερινὴν στολὴν τῆς αὐλῆς κρατεῖ ἕνα manchons ἀρκετὰ μεγάλο ἀπὸ πολῦτιμον γούνα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ μέσον ἔχει ἕνα πουλάκι καθισμένον με μεγάλην εὐτυχίαν εἰς τὴν ζεστὴν ἐκείνην φωλιά.

Κατὰ τὸ ἔτος 1860 ὅλα τὰ manchons ἦσαν πολὺ γαρνιρισμένα ἢ με κορδέλλες καὶ χρυσὰς γραμμῆς, ἢ με πασμοντερί καὶ με κρόσια, τὰ ὁποῖα ἐσηματίζαν φιάγγους εἰς τὸ μέσον, ἐμπρὸς εἰς τὸ manchon.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Από έτους εις έτος ο χορός του 'Ασύλου των 'Ανιάτων γίνεται λαμπρότερος και ζωηρότερος. Σπανίως χορός διδόμενος υπέρ φιλανθρωπικού σκοπού συγκεντρώνει τόσον έκλεκτον κόσμον, και σκορπίζει τόσην ευθυμίαν, διαχυτικότητα και χαράν εις την διασκεδάζουσαν νεότητά, όσον ο χορός του foyer του Βασιλικού θεάτρου.

Η Βασιλική οικογένεια, ή όποια πάντοτε παρίσταται σύσσωμος εις τον χορόν αυτόν, τον όποιον άλλως φιλοξενεί ευεργετικώτατα και τον όποιον θερμώτατα προστατεύουν και υποστηρίζουν αι Α. Μεγαλειότητες, δίδει τό σύνθημα μιας 'Υψηλής συγκαταβάσεως και μιας χαρής έντελώς εκθύμου διά τό έπιτελούμενον καλόν.

Οί χορευταί και αι χορεύτριαι, ό,τι νέον και ώραϊον και έκλεκτόν εις κάλλος και εις κομψότητα και εις χάριν έχουν να επιδείξουν αι 'Αθήναι, είτε διότι τό milieu είναι εξόχως συμπαθές, είτε διότι ή αίθουσα είναι ώραϊα, πλουσία και θαυμασίως φωτισμένη, είτε διότι ο χορός φέρει χαρκακτῆρα έντελώς οικογενειακόν, είτε και διότι έχουν την συναι-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΑΛΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο Λουδοβίκος Σεράνζ προς τον 'Ιωάννην Σουδώφ. 30 Αυγούστου.
'Ελπίζω, αγαπητέ φίλε, ότι είσαι καλά και ότι θα θελήσης, ν' αφίσης κατά μέρος την σεβαστήν όκνηρίαν σου και να μου άπαντήσης εις τό γράμμα αυτό, ώστε να δυνηθώ να λύσω τό γρηγορότερον ένα πρόβλημα αισθηματικόν και αρκετά περίπλοκον, του όποιου ή λύσις, δύναται να έπηρεάσῃ όριστικώς óλικληρον την ζωήν μου. 'Εάν ή αρχή αυτή δεν σ' έτρομαξε, θα προσθέσω διά να κινήσω την περιέργειάν σου περισσότερο, ότι είσαι και σύ ανακατεμένος εις την ύπόθεσιν αυτήν... Γνωρίζω τās καρδίας των ανθρώπων, άφού, άλλοίμιμον! Τό έπάγγελμα μου είναι: να τās περιγράφω, και γνωρίζω ότι τώρα θα τό διαβάσης τό γράμμα μου μέχρι τέλους. 'Εχεις σχετισθῆ με μίαν οικογένειαν Martin-Langlois. Η οικογένεια αυτή σύγκειται, από τον πατέρα την μητέρα και μίαν νέαν κόρην, ή όποια όνομάζεται Μάρθα. 'Επέρασαν τό καλοκαίρι εις τās Νορμανδικάς άκτάς και μέλλουν ν' αρχίσουν τό φθινόπωρον εις τό Anjon, εις ένα πύργον, ό όποιος όνομάζεται, εάν ένθυμούμαι καλά, la Hétière, και όπου θα πᾶς να τούς συναντήσης, υπό την πρόσφιν να κυνηγήσης και να κάμης τό πορτραίτο της δεσποινίδος Μάρθας, πορτραίτο, τό όποιον βεβαίως θα είναι ένα άριστούργημα, πρώτον διότι θα φέρῃ την ύπογραφῆν σου και δεύτερον, διότι, καθώς φαίνεται, τό μόντελο είναι ιδιαιτέρως του γούστου σου' έλπίζω ότι και εκείνη δεν είναι άναίσθητος εις την εκτίμησιν του ζωγράφου της... και ότι όλη αυτή ή ιστορία θα τελειώσῃ με τον εύτυχέστερον γάμον.

Και δεν εγνωρίζα τίποτε άπ' όλα αυτά! Πρέπει να όμολογήσης ότι οι μεγάλοι ζωγράφοι είναι φοβερά επιφυλακτικοί με τούς ταπεινούς μυθιστοριογράφους, οι όποιοι έχουν την τιμήν να λέγονται φίλοι των.

'Αλλά πώς έμαθα όλα αυτά;

Πρέπει διά να σου άπαντήσω, να σου διηγηθώ μίαν ιστορίαν, αυτό δεν θ' άλλαξῃ τίποτε εις τās συνηθείας μου. Αυτή τουλάχιστον θα είναι πλήρης ένδιαφέροντος δι' έμέ.

Πρό δύο ήμερών ενώ έφευγα από την Tourville διά να επιστρέψω εις τό Παρίσι, έμπήκα μέσα εις ένα βαγόνι, τό όποιον ήτο κενόν και όπου άμέσως έσχημάτισα την έλπίδα ότι θα δυνηθώ να κοιμηθώ έως τα

σθησιν ότι γίνονται πρόξενοι ενός μεγάλου καλού, χορεύουν, διασκεδάζουν, απολαμβάνουν όλην την μέθην και όλην την χαράν μιας τελείας και καλώς έννοουμένης κοσμικής έορτής.

Και τό Συμβούλιον του 'Ασύλου αισθάνεται μίαν υπερέτατην ίκνοποίησιν και διότι ο κόσμος διασκεδάζει, αλλά και διότι ή ύπαρξις και ή ήσυχία των πτωχών 'Ανιάτων του 'Ασύλου εξασφαλίζεται με τās εισπράξεις του χοροϋ αυτού διά τρεις τέσσαρας πάλιν μήνας.

Ζῆ, βλέπετε, τό πτωχόν 'Ασυλον ήμέρα τῆ ήμέρα, χωρίς κεφάλαια και χωρίς εισοδήματα τακτικά, και ή τελευταία τριμηνία εκάστου έτους περνά πάντοτε με κρίσιν οικονομικήν, ή όποια ένίοτε άπελπίζει και αυτήν την πρόεδρόν του, κ. 'Ελένην Νεγρεπόντη, την τόσον δραστηρίως, εργαζομένην εις την ανακάλυψιν φιλανθρώπων, ιδίως μεταξύ του στενοϋ κύκλου των ιδιικών της, οι όποιοι δεν της άρνούνται ποτέ την γενναίαν συνδρομήν των.

Τώρα πάλιν επί τῆ ευκαιρία του χοροϋ, όλοι οι πονούντες και οι δοκιμασθέντες από την βακαρισμένην ζωήν άγαπημένων προσώπων, διά τὰ όποια δεν υπάρχει θεραπεία και έλπις, συμπαθούν τούς δυστυχείς ανιάτους μας, ένθυμούνται

σύνορα, διότι ήμουν πεθαιμένος από την άυπνίαν των δύο προηγούμενων βραδιών, και πριν άκόμη να ξεκινήσῃ τό τραίνο, είχα σχεδόν άποκοιμηθῆ, όταν....

"Όταν άκούω ως εις όνειρον, κατά την στιγμήν όπου εκλείναι τῆς πόρτες, ένα φροϋ-φροϋ φορεμάτων εις τον διάδρομον φωνές, γέλοια, και αισθάνομαι—δεν βλέπω, διότι κρατώ με πείσμα κλειστά τὰ μάτια μου, κάτω από τό κατεβασμένο καπέλλο μου—αισθάνομαι ότι εισέρχονται όρμητικώς μέσα εις τό βαγόνι μου.

Φωνάζουν:

Είνε ένας κύριος!

— Κοιμάται.

— Όα είμεθα καλά εδώ, όλα τὰ άλλα είναι γεμάτα.

— Πές εις την μητέρα σου...

— Μαμά, ήύραμε μιά γωνίτσα και μένομεν εδώ. Και μαντεύω ότι τοποθετούνται, τὰ ριπίδια κινούνται και φέρουν μέχρις έμου ένα μυρισμένο από μενεζέδες άέρα.

Μέλλω να παρευρεθώ εις μίαν συνομιλίαν νεανίδων, ή θέσις είναι πολύ λεπτή και προσπαθώ ν' άποκοιμηθώ.

'Εκτός τούτου ή συνομιλία αυτή δεν μ' ένδιαφέρει, διότι δεν περνά τὰ όρια τῆς κακογλωσσίας, όταν εξαφνα άκούω τό όνομά σου, επαναλαμβανόμενον κατ' επανάληψιν μαζῆ με τό όνομα τῆς δεσποινίδος Μάρθας, και έπειτα όλην την σειράν του σχεδίου σου. 'Επίσης όμίλησαν διά την τελευταίαν σου έκθεσιν και έμεινα, σου τ' όμολογώ, εκπληκτος, όταν ήκουσα τās κρίσεις των.

Δεν είχα πλέον όρεξη να κοιμηθώ' άνοιξα μάλιστα διά μίαν στιγμήν τὰ μάτια κάτω από τό καπέλλο μου. 'Ήσαν τρεις χαριτωμένες, δρασερές, θαυμάσιες, όπως είναι τώρα όλες σχεδόν ή νέες. Και τὰ όνοματά των διασταυρούντο από τό ένα στόμα εις τό άλλο, χωρίς να δύναται κανείς να τὰ δώσῃ εις την μίαν ή την άλλην. 'Αντουανέττα, 'Ιωάννα, Germaine, καθώς δεν ήδύνατο να τās ξεχωρίσῃ άναμεταξύ των, διότι χωρίς να όμοιάζουν διάλου είχαν κατι τό κοινόν εις την χάριν.

Παρστήρησαν την ελαφράν κίνησιν μου και έσιώπησαν' εκλείσα άμέσως τὰ μάτια μου και έδωκα εις τό σώμα μου την άκίνησιν του κοιμωμένου ανθρώπου.

Και άμέσως ή μία ήρχισε να λέγη με σιγανή φωνή, γλυκείαν και όνειροπόλον:

— 'Η Μάρθα είναι πολύ εύτυχῆς να παντρευθῆ με ένα καλλιτέχνην!

τό ευεργετικόν 'Ασυλόν μας και χωρίς να λαμβάνουν μέρος εις τον χορόν, στέλλουν πρόν την Πρόεδρόν μας την συνδρομήν των.

'Ελπίζομεν έφέτος οι φίλοι του 'Ασύλου να είναι περισσότεροι, μεταξύ δέ αυτών να εύρεθῆ και κάποιος μεγάλόδωρος χορηγός, ο όποιος με ένα ποσόν γενναίον να εξασφαλίσῃ ένα εισόδημα άξιον λόγου, εξασφαλίζον ούτω αυτήν την ύπαρξιν εις τόσους δυστυχείς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Η χήρα του όδοντοϊατροϋ Γ. Παμπάνου ειδοποιεί την πολυπληθή πελατείαν του μεταστάντος ότι τās εργασίας του όδοντοϊατροϋ θέλει εξασφαλίσει διευθύνων όπως και τὰ τελευταία έτη ο από πολλών έτων συνεργαζόμενος μετ' αυτού άνεψιός του κ. Χ. Πάμπανος ως παθολόγος ιατροϋ.

Τό 'Οδοντοϊατρείον παρκαμένει εις την αυτήν διεύθυνσιν ('Οφθαλμιατρείου 4).

Τό έννοώ αυτό και θα έπιθυμούσα να είχα την τύχην της.

Αι δύο άλλαι τῆς άπεκρίθησαν σχεδόν συγχρόνως:

— Να παντρευθῆς με καλλιτέχνην; σύ! Τρελλάθηκας!...

Και έπρόσθεσαν επίσης μαζῆ.

— 'Εγώ δεν θα παντρευθώ παρά με άξιωματικόν!

'Αλλ' ή γλυκεία και ήσυχη φωνή εξηκολούθησε:

— Ναι, έναν άνθρωπον, ο όποιος σκίπτεται όλην του την ζωήν, ο όποιος βλέπει τούς ανθρώπους και τὰ πράγματα διαφορετικά από ό,τι τὰ βλέπουν συνήθως, ο όποιος αισθάνεται διαφορετικά από τούς άλλους;... τέλος φαντάζομαι...

— Βεβαίως θα όνειροπολή κανένα ποιητήν με μακριά μαλλιά.

Δόν όνειροπολώ κανένα, αλλ' εάν θα συλλογίζομουν κάποιον....

— 'Ε λοιπόν;

— Θα ήτο ο Λουδοβίκος Σεράνζ, ο συγγραφέας, ο μυθιστοριογράφος, ο ποιητής τῆς Νεκράς Ψυχῆς....

Μιά όβιδα, αγαπητέ μου!, ο κερυνός, εάν έπερτεν μέσα εις τό βαγόνι μας, θα με εξέπληττεν όλιγώτερον, παρά ό,τι ήκουσα: όμιλούσε δι' έμέ, όνειροπολούσε! Διά μίαν στιγμήν ένόμιζα ότι μ' είχε αναγνωρίσει και διεσκέδαζε με τον ψευτοκοιμώμενον, αλλά πώς ήτο δυνατόν; Εύρισκόμουν εις μίαν γωνίαν αρκετά σκοτεινήν, τό καπέλλο μου έσκέπαζε τό πρόσωπόν μου... Και έπειτα πώς να φαντασθώ τόσον θάρρος! Και με γνωρίζουν τόσον όλίγον, ζω τόσον μόνος και τόσον άπομακρυσμένος από τον κόσμον! 'Ενας φόβος τρομερός ήρχισε να με κυριεύη: ενώ άνέβαινα εις τό τραίνο, είχα ο τον Δουβάλ, οίς όποιος ενώ έκαινε περίπικτον εις τον διάδρομον, έφθασεν έως τό βαγόνι μας, με είδε και μ' εφώνησε.... 'Όποια σύγχησις διά την μικράν μου φίλην έμπρός εις τās άλλας!

Η μικρά μου φίλη! έτσι την ώνόμαζα, χωρίς να την γνωρίζω, διότι ποία ήτο από τās τρεις; ή 'Αντουανέττα, ή 'Ιωάννα ή ή Germaine; Νομίζω ότι ήτο ή Germaine; αλλά...

Και εξαφνα τό τραίνο έσταμάτησε και ή όδηγός εφώνησε: Evreux.

'Ηκουσα άμέσως θόρυβον φορεμάτων, μητέρες, πατέρες, εφώναζαν, τὰ τρία χαριτωμένα όνόματα. 'Αντουανέττα, 'Ιωάννα, Germaine, τί κάνατε, τό τραίνο θα ξαναφύγῃ.

Και τās είδα άκόμη μίαν φοράν, σκύψας από την πορτιέρα, ενώ τό τραίνο έφευγε, ώραϊες, θελακτικές.

Μία άναζήτησις έπιδειξια καθώς μόνον αι γυναίκες ξέρουν να κάμουν!

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΥΦΟΝ

Τώρα με την νέαν πάλιν του τυφου επιδημίαν ή προμήθεια νεροϋ καθαροϋ, άμολύντου, υγιεινοϋ είναι άπαραίτητος, όσον και ή προμήθεια ψωμοϋ. Τό νερόν τῆς Σαρίζης τῆς 'Ανδρου, τό γνωστότατον διά τούς πάσχοντας από ψυμμιάσεις και νεφρά και στομάχια, έγινεν από πολλοϋ ήδη και τό ένδεδειγμένον νερό του τραπεζιοϋ και τῆς καθημερινῆς πόσεως. Τό φέρει δις τῆς εβδομάδος νερότατον και διαυγέστατον ο επί τῆς οδοϋ 'Οφθαλμιατρείου άρ. 2 κ. Μενδρινός ο από πολλών ήδη έτων ιδιοκτήτης τῆς άθανάτου αυτής πηγῆς.

Κυρία μεσπλιζ, πολύ άνεπτυγμένη και έχουσα κάλως συστάσεις ζητεί οικογένειαν, εις την όποιαν αναλαμβάνει την εκπαίδευσιν και φροντίδα μικρών παιδιών. 'Επίσης δύναται να δεχθῆ θέσιν άναγνωστρίας πλυσίον κυρίας ή και συνοδοϋ νεανίδων εις τον περιόπαν. Πληροφορία εις την 'Επαγγελματικὴν Σχολήν, οδός 'Ακαδημίας 37.

ήμπορεί να μᾶς δώσῃ την λύσιν του αίνιγματος.

Θέλεις να ζητήσης από την δεσποινίδα Μάρθαν να την κάμη; Πρόκειται διά την εύτυχίαν ενός φίλου της και έλπίζω και σ' εύχριστώ εκ των προτέρων.

Μάρθα Martin—Longlois προς 'Ιωάννην Σανδώφ,

καλλιτέχνην ζωγράφου.

(Απόσπασμα)

15 7θρίου.

... 'Όσον διά την άναζήτησιν όπου μου ζητείτε να κάμω, αγαπητέ μου 'Ιωάννη, δεν ήτο ούτε πολύ μικρά, ούτε πολύ δύσκολος' γνωρίζω τās τρεις νέας, αι όποιαι κατέβησαν εις τό Evreux, και έβω και εγώ ή ίδια άκούσει τās εξομολογήσεις της διά την φιλολογίαν... Δεν θα σας είπω τό όνομά της. Δεν θα σας είπω τό όνομά της, διά τον άπλούστατον και όριστικόν λόγον, ότι είναι άρραθωνιασμένη και ότι ή όνειροπόλος αυτή, ύπανδρεύεται μ' ένα μηχανικόν, ο όποιος θα την κάμη εύτυχισμένη. 'Αλλ' αι δύο άλλαι θα έλθουν εις τον πύργον μας και δεν είναι άραθωνιασμένες διάλου. Μήπως ο κύριος Λουδοβίκος Σεράνζ θα έδέχτο μίαν πρόσκλησιν από την μητέρα μου, να περάσῃ ήμέρας τινάς εις τό σπίτι μας μαζῆ με τον φίλον του.

Θα γνωρίσῃ ίσως και την 'Αντωνιότταν και την 'Ιωάνναν, την θαυμάστριάν του τῆς Νεκράς Ψυχῆς. 'Όταν μία νέα ύπανδρεύεται θέλει να ήδῃ ύπανδρευομένης και όλας τās άλλας φίλας της.

Τι λέγετε διά την ιδέαν μου αυτήν, αγαπητέ διδάσκαλε;

'Ο Λουδοβίκος Σεράνζ προς τον 'Ιωάννην Σανδώφ.

(Τηλεγράφημα)

Ευχάριστησε κύριον Martin—Longlois, διά την ώραϊαν πρόσκλησιν του. 'Ερχομαι Δευτέραν.

Λουδοβίκος

'Η Μάρθα Longlois—Martin προς τον 'Ιωάννην Σανδώφ

Εις Παρίσι.

15 'Οκτωβρίου.

... Η 'Ιωάννα είναι εις τον κολοφώνα τῆς εύτυχίας, μου γράφει διά να μου είπῃ ότι μόλις επιστρέψει εις τό Παρίσι ο κ. Σεράνζ, θα ζητήσῃ την χείρά της από την μητέρα της. Αυτό θα γίνῃ βεβαίως τον 'Οκτώβριον. 'Όσον διά την Germaine έφυγε διά ταξίδι του γάμου εις τό Texas, όπου ο σύζυγός της, πηγάινει να κατασκευάσῃ μίαν γέφυραν. Θα έχη τον καιρόν εκεί να λησμονήσῃ την Νεκράν Ψυχήν... 'Εάν την ένθυμηται άκόμη...

Και να λέγη ή 'Ιωάννα ότι δεν θα ύπανδρευθῆ παρά με άξιωματικόν.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΑΙΖΕΤΕ 60 %

Ἀγοράζετε τὴν πεφημισμένην καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις βραβευμένην καὶ ἐπιστημονικῶς παρασκευαζομένην

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ἀνωτέραν πάσης ἄλλης

Ἐξαιρετικὴ ποιότης ἢ ὀκτὼ Δραχμῶν 4

Πρώτη » » » » 3

Εὑρίσκεται καὶ πωλεῖται εἰς φιάλας καὶ εἰς χύμα εἰς τὰς ἀκολουθοῦντας πόλεις: Ἐν **Πειραιεῖ** παρὰ τῷ κατασκευαστῇ κ. Ματ. Φ. Γεωργαντᾶ Φίλωνος 57.

Ἐν **Ἀθήναις** παρὰ τῷ Κουρείῳ κ. Ν. Α. Καργαδούρη Ὁφθαλμιατρείου 9.

Ἐν **Πάτραις** εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπωλεῖον κ. Κ. Χ. Καραθανασοπούλου ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου ἀρ. 54.

Ἐν **Σύρῳ** εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπωλεῖον Δ. Α. Φωτιάδου.

Ἐν **Ναυπλίῳ** παρὰ τῷ ὀδοντοῖκτρῷ κ. Κ. Γεωργαντᾶ. Εἰς τὰ ἀνωτέρω καταστήματα εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς Κολωνίας, Βιολέτα καὶ ὕδωρ Κινίνης εἰς χύμα ἀρίστων ποιότητων καὶ εἰς φιάλας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρωματικὴν.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας προστίθεται ἐπὶ τῶν τιμῶν 10 %.

ΤΑ ΚΡΙΣΤΟΦΛ ΣΑΣ

Τελευταίως μὲ τὴν μόδον τῶν λευκῶν μετάλλων τὰ σερβίτσια κριστόφλ εἶχαν ὀλίγον λησμονηθῆ. Ὅτι εἶναι τὰ πολυτιμότερα καὶ τὰ αἰώνια, τὰ κληροδοτούμενα ἀπὸ τὴν γαγινὰν εἰς τὴν ἐγγονὴν εἶναι ἀναμφισβήτητον. Τώρα δὲ μὲ τὴν πτώσειν τοῦ συναλλάγματος εἶναι προσιτὰ εἰς κάθε βαλάντιον. Μίαν ὥραιαν καὶ πλουσίαν συλλογὴν τοιούτων σερβίτσιων τραπεζίου εἶδαμεν εἰς τὸ Χρυσοχοεῖον Π. Τζίνη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 78. Τὰ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς μητέρας διὰ τὰ νυμφικὰ κἀνίστρα τῶν κοριτσιῶν των καὶ ὡς δῶρα ἀκόμη πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους μελλονύμφους.

Ἄλλως τε εἰς τὸ κατάστημα Τζίνη ἠμποροῦν οἱ ἐτοιμαζόμενοι διὰ νοικοκυρεῖν νὰ προμηθευθοῦν καὶ χρυσᾶ καὶ ἀδαμάντινα κοσμήματα καὶ σερβίτσια γλυκοῦ καὶ τσαϊοῦ καὶ bibelois σαλονιῶν καὶ γραφείων καὶ ὥρολόγια καὶ βράζα. Ὅλα εἶναι ὡραῖα καὶ κομιζὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν εὐθηνά, εὐθηνότατα.

ΜΗΤΕΡΕΣ! ΕΣΤΕ ΣΚΕΠΤΙΚΑΙ

Μὴν κάμνετε χρῆσιν διὰ τὴν **κόμην σας** καὶ τὴν τῶν τέκνων σας ἢ μόνον τοῦ γνησίου **ΠΕΤΡΕΛΙΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ** ἀντισηπτικοῦ καὶ ἀναγεννητικοῦ. Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ Φαρμακεία, μυροπωλεῖα κ.τ.λ. Ἀποθήκη **F. Vibert, Lyon** (Γαλλία).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΕΥ. ΠΕΤΡΙΤΣΗ

Ὁδὸς Πανεπιστημίου, παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Τροχιοδρόμου

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ζαχαροπλαστεῖα τῶν Ἀθηνῶν, συγχρόνως δὲ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον εὐσυνειδήτως ἐργαζόμενα. Παρακολουθεῖ τὰς προόδους τῆς ζαχαροπλαστικῆς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν ἀξίαν τῶν ζαχαρωτῶν καὶ γλυκισμάτων, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴν ποιότητα τὰ ἐξοδα τῆς νεωτεριστικῆς ἐπιδείξεως. Ἡ πάστας του ἔμειναν παντοτε εἰς τὰ τριάντα λεπτὰ ἢ μία καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ εἰκοσφοραχον εἶχε 1.60. Καὶ ὁμως εἶναι ἀπὸ τὰ πρώτης, πρωτίστης τάξεως ζαχαροπλαστεῖα. Τὰ μπουμπονιά του, ἡ τούρτες του, τὰ γλυκίσματα του, τὰ παξιμαδακίγια καὶ τὰ μπισκοτακίγια του καὶ ζαχαρωμένοι καρποί του εἶναι πολὺ τελειότεροι ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων ζαχαροπλαστείων.

Τώρα μὲ τὰς ἐορτάς τὸ ζαχαροπλαστεῖον Πετρίτση ἔχει τὴν μεγαλύτεραν καταναλωσιν, ὡς ἔχει καὶ τὸ μονοπώλιον τῶν προμηθειῶν τῶν γαμων, τῶν βαπτίσεων καὶ τῶν μεγάλων χορῶν.

ΑΙ ΑΛΗΘΕΙΣ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αἱ Ἀθηναὶ χάρις εἰς τὴν ἰδιωτικὴν δρᾶσιν καὶ πρωτοβουλίαν γίνονται ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ μία ἀληθὴς πόλις προόδου, ἀταποκρινόμενη εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τῶν κατοίκων τῆς.

Ἐν ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς προόδου αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ ἴδρυσις φαρμακείου διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ κλητηγοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ γνωστοῦ χημικοῦ κ. Δαμβέργη.

Ἡ τελεία λειτουργία τοῦ φαρμακείου τούτου καὶ ἡ μεγάλη χρησιμότης αὐτοῦ ἀπεδείχθη τὰς ἡμέρας αὐτάς ἐνεκα τοῦ ἐπελθόντος ἀπροόπτως δυστυχήματος εἰς τὸν ἀτυχῆ ἑταίρον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς Ἀνδρέ, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἐξ ἀσφυξίας θάνατος θὰ ἐπρολαμβάνετο, ἐὰν τὸ φαρμακεῖον εἰδοποιεῖτο ἐγκαιρότερον. Ἀφοῦ κτώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὸ ἀσφυκτικὸν τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῆς διὰ χρήσεως ὀξυγόνου ἀεναίου καὶ νυκθήμερου τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

Ἐν γένει σήμερον μὲ τὴν ἀνωτάτην ἐπιστημονικὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγαλειότερου φαρμακείου τῶν Ἀθηνῶν οἱ κίνδυνοι ἐκ διφθερίτιδος καὶ ἐξ ὅλων τῶν νοσημάτων, τῶν ηραπευομένων δι' ἐνέσεων καὶ ἀντιμολυσματικῶν ὀρῶν ἀποκρούονται. Διότι τὸ φαρμακεῖον Δαμβέργη ἔχει εἰδικὴν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν, διατηροῦσαν πάντα ταῦτα τὰ φάρμακα εἰς τὴν ἀναγκαίαν θερμοκρασίαν, ὅπως ἀποβαίνουν ἀποτελεσματικά. Ἐν γένει δὲ ἡ θεραπευτικὴ ἀποκτᾶ μέγα κῆρος εἰς φαρμακεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ὁ ὑπεύθυνος ἐπιστήμων, ὁ ἐποπτεύων πᾶσαν κατασκευὴν φαρμάκων καὶ ἐλέγχων πάντας τοὺς ἐξωθεν ἐρχομένους τσαρλατανισμοὺς, τοὺς ὁποῖους ὅλοι μας πληρώνομεν τόσον ἀκριβᾶ.

Τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Δαμβέργη ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικῶς ἰδιόζον, ὅτι εἶναι συγχρόνως τὸ ἐντελέστερον χημικὸν ἐργαστήριον τῆς Ἑλλάδος, ἐφωδιασμένον μὲ μηχανήματα τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, ἀληθὴς κέντρον μελέτης, τὸ ὁποῖον ὤφειλαν νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλοι οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ, οἱ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν πρόδον αὐτὴν καὶ δυνάμενοι νὰ προμηθεύωνται ἐπιτοπίως εἰς πολὺ ἀνωτέρας ποιότητος ὅ,τι μέχρι σήμερον εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εἰσάγουν ἀπὸ τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κεντρα.

Εἰς τῆς Σπάρτης Καρασταμάτη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὅλα τὰ πολυτίμα μεταξωτὰ φορέματά σας καὶ τῆς στόφης δι' ἐπιπλα καὶ τὰ πλέον ἐπίσημα δῶρα σας διὰ κυρίως καὶ δεσποινίδας.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ